

Prolog.

Langlet, Mathilda

81 A Br.

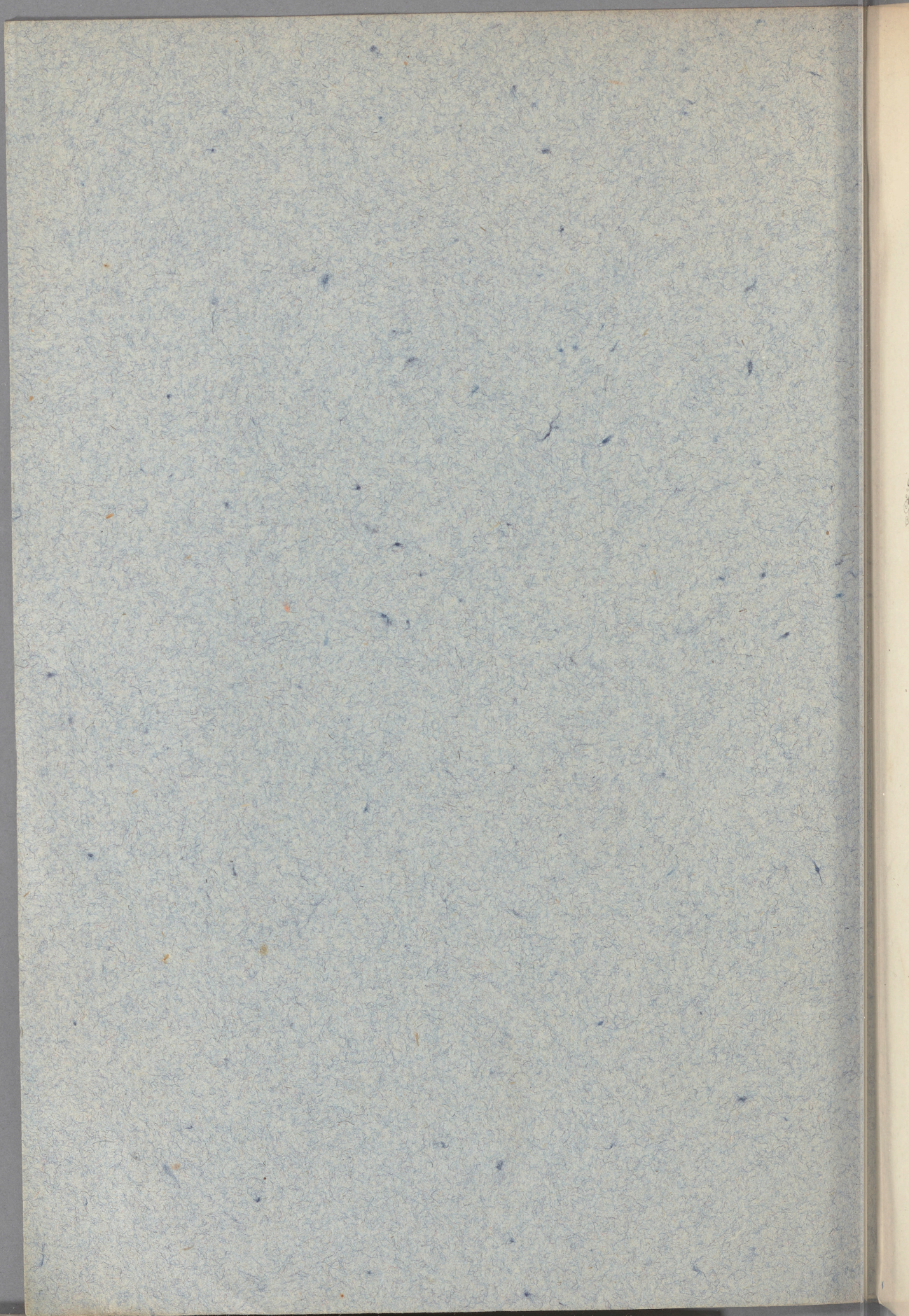

National Library
of Sweden

ANGLET, K.M.U.K.
Prolog

Vitt. In.
(M)
0

Apsela
1888

Prolog.

När tid, så sägs det, är en brytningstid,
 Dess lösen, sägs det ock, är strid, blott strid!
 Från alla världens hörn, från vester, öster,
 Der komma oupphörligt nya röster,
 Som alla ropa — ropa om hvarann —
Mitt ord är sanning, och **min** lära sann!
 Än ljuder, som ett härskri, i vårt öra,
 Ett lystringsrop, som skall till seger föra;
 Och än en klagoton, att lifvet är
 Så tomt och bittert, genom rymden skär.
 Den ene vill till kamp och strid oss kalla
 Att med hans mening stå — ja, — eller falla!
 Den andre ropar: lyd naturens röst!
 Den tredje: sök i jordisk lust din tröst.

Men, huru högt omkring oss striden brusar,
 En hviskning stundom genom larmet susar,
 En annan ton vårt öra stundom när,
 Och något kommer, som enhvar förstår,
 Ett något, som ej ropas ut från taken,
 Men hörs i kojan, som i slottsgemaken,
 En stämman, lätt förqväfd i världens larm,
 Som likväl hinner hjertat i vår barm,

*En bön, än tyst, än skriande på torgen,
Framtvingad än af nöden, än af sorgen,
En bön om hjälp, en bön om hopp och tröst,
En smärta, ett behof, som har fått röst,
Och som ett genljud nästan alltid finner,
Som nästan alltid någons öra vinner,
Och får ett vänligt svar ändå till slut,
Hur ofta än det repats upp förut.*

*Det är en sådan bön, en sådan smärta,
Som vädjar här till hvarje ädelt hjerta!
Det är en hand, som tröttnat upp till slut
Och ej kan röras ledigt, som förut.
Det är en själ, af kroppens smärtor bunden,
Som knappast finner lindring nu, för stunden,
Hvars lugn är borta och hvars kraft förödd,
En vandrerska, med bräckta krafter, stödd
Mot armods tunga staf, hvars härd är öde,
Med dem hon älskat — alla hos de döde.
Det är för hennes skull, vi bedt i dag
Er alla samlas hit, i festligt lag,
Ej blott att glädja er, men också henne,
Ty glädje och barmhertighet, de tvenne
Tillsammans borde kunna trifvas godt,
Förenade på rätta sättet blott.*

*»Det vore bättre,» tänker kanske mången,
»Att låta fara nöjet, dansen, sången,
Och ge åt nödens barn en skärf ündå,
Den hade vida högre värde så.»
»Du borde» — kanske så den vise säger —
»Helt enkelt dela med af hvad du äger
Åt den du ser, som mindre har än du,
Det skulle räcka bättre då, än nu.»*

Ja, det är sant — hvem tviflar på de orden?
Det stode vida bättre till på jorden
Om så man öfvade barmhertighet,
Men — gör man det? Jag frågar, gör man det?

Försök, min vän, försök, gå ut och klappa
På hvarje dörr, gå uppför hvarje trappa
Bed om en skärf och visa s'en din skörd!
Kanske hos en bland hundra, blir du hörd,
Men kom tillbaka s'en, och se hur många
Som möter dig med öppen hand igen!
Kanske hos en bland tio — första gången!
Men döm dem därför icke hårdt, min vän.
Tro ej att ingen ömmar för de arma,
Att hjertan kallnat nu, som varit varma —
Nej, skälet ligger djupare än så,
Det gäller endast att det rätt förstå.

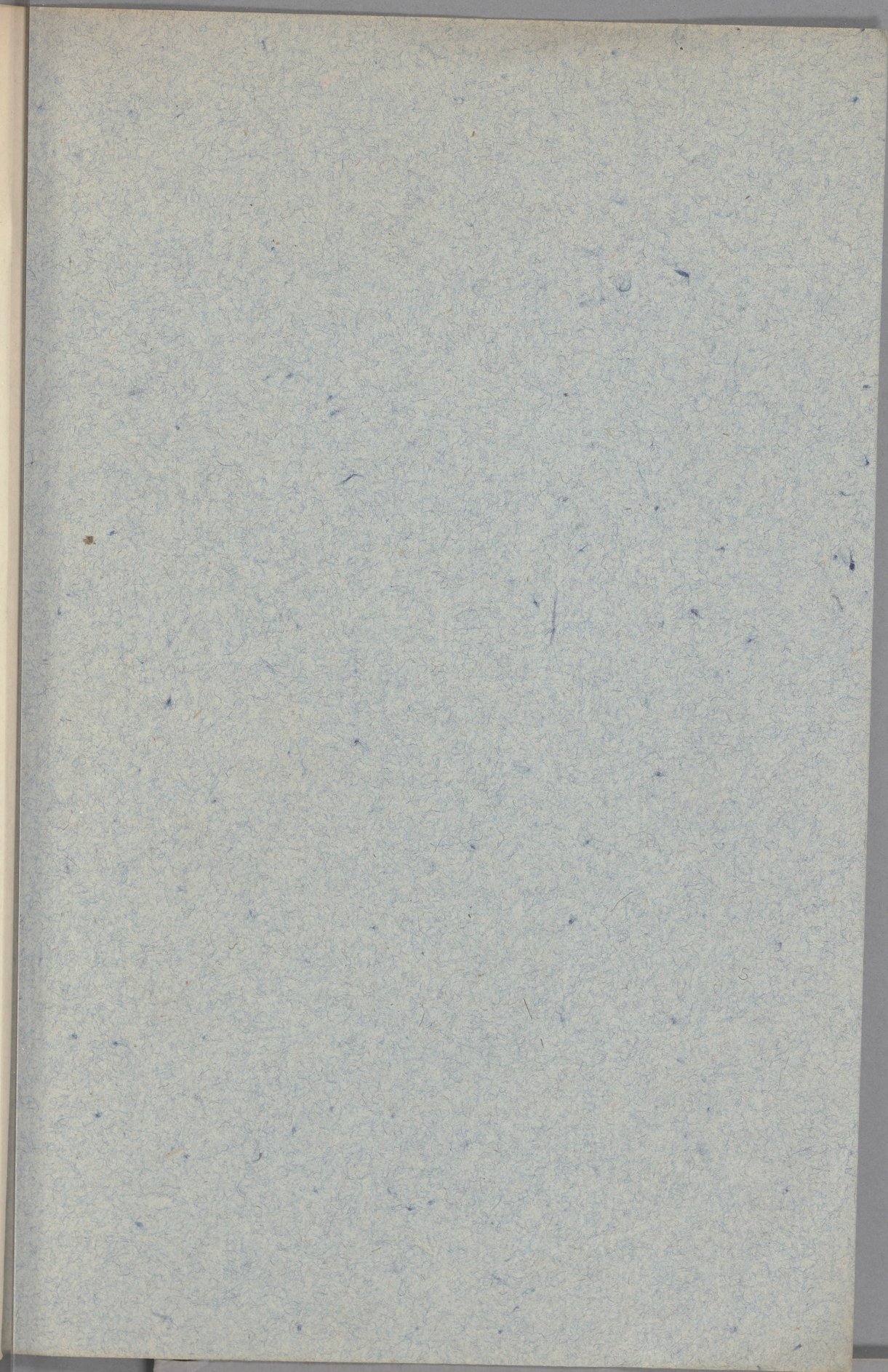
Hos hvarje menska ligger dold en aning
Om egen svaghet — omedveten maning
Att söka likars bistånd, likars stöd.
»Hur kan jag ensam lindra denna nöd?
Det lilla jag kan gifva, hvad förslår det?
Bed någon annan, någon, som förmår det —»
Så tänker man, så svarar man också,
Och tror sig ensam ingenting förmå.
Men visa blott ett sätt att många samla
Kring samma mål; bed unga och bed gamla
Att komma samman till — likgodt! — till fest,
Till något samqväm, hur det passar bäst,
Och bed dem hjälpas åt att lindra nöden,
Att bryta udden af de bittra öden
Som trycka någon like alltför hårdt —
Då tvekar ingen, finner intet svårt.

Så verkar känslan att ej vara ensam,
Och liksom glädjen, kraften blir gemensam,
Enhvar sig känner trygg och säker nu,
Ty många bäckar små bereda ju
Den stora flod, som ned till hafvet hastar.
En liten slant, som eljest man förkastar,
Blir stor, när den till andra små är lagd.
Den lilla gåfvan, som man ger försagd,
Med andras blandad, säkert ingen märker,
Men gifvarn vet — det hela han förstärker.

Det är nu en gång så, att menskoanden,
Så länge än han icke brutit banden
Af jordiskt lif, af jordisk rymd och dag,
Fast ofta villig, dock är ofta svag;
Förmår ej bära jemnt på stora tankar,
Behöfver ballast också, ej blott ankar,
Vid sina färder uppå lifvets haf,
Och på sin vandring någon Aronsstaf
Som stödjer, men som ock slår ut och blommar
Och sprider kring ett litet doft af sommar,
I lifvets höst ännu och flätar i
Vårt hvardagslif en smula poesi.
De måste köpas likväl, dessa stunder,
Hvart ögonblick är dyrt i nöjets lunder,
Det kostar icke alltid endast guld,
Och lycklig den, som har betalt sin skuld
Med något offer, hvilket, om än ringa,
I nödens boning kan en ljusning bringa.

Mathilda Langlet.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

